

Hồi 11

Di Hoa Tiếp Mộc

Điền Hồ dù căm phẫn cũng đành chịu cảnh lực bất tòng tâm, nhìn Thạch Yển và hai nhân vật nữa, đều là người của Thủy Trung Tiên Bồng Nhượng Trang, đang thân nhiên phá hủy và khai quật mộ huyệt của mẫu thân Điền Hồ.

Cũng như căn thảo xá, nơi trước kia Điền Hồ cùng mẫu thân lưu ngụ, đã bị Thạch Yển phá hủy và tìm kiếm như thế nào thì mộ phần của mẫu thân Điền Hồ cũng bị bọn Thạch Yển sục xạo và phá hủy tương tự.

Điền Hồ uất hận đến tột cùng khi thấy Thạch Yển nhặt từng mẫu di cốt của mẫu thân, vừa ném vung vãi khắp nơi vừa làu bàu giận dữ:

- Không một chứng tích nào cho thấy tiện nhân Nghiêm Tuyết Hoa có quan hệ với lão tặc tăng Hồi Chuyển Pháp Vương. Hay sau khi bị tiện nhân họ Nghiêm dùng nhan sắc quyến rũ, lão ác tăng chỉ khẩu truyền cho mục kinh văn công phu Hồi Chuyển Nghịch Thiên? Khác với lão thất phu Điền Tuấn đã trao hãn bí kíp Phi Thiên Thập Bát Chưởng cho mục đã đổi lấy thời gian dài ân ái?

Điền Hồ cố quát lên căm phẫn:

- Tiện tỳ Thạch Yển, cố sao người dám xúc phạm, thóa mạ thanh danh của gia mẫu gia phụ? Gia mẫu nào phải hạng mèo mả gà đồng, hoang dâm ti tiện như người, hoặc như gã Bách Lý Hoàng có tâm địa xấu xa đã dựng kế này lừa gạt ta?

Bóng nhân ảnh của Thạch Yển liền chớp động một cách thật ảo diệu. Bốp, bốp...

Điền Hồ bị sung húp mặt mày vì bị Thạch Yển bất ngờ vung tay tát qua tát lại.

Và Điền Hồ cơ hồ không còn nhìn thấy Thạch Yển cho dù qua thanh âm ả đang nói, Điền Hồ biết ả đang đứng ngay trước mặt hấn:

- Cho người hay, mẫu thân người đúng là hạng tiện nhân mèo mả gà đồng. Mục đã vì tranh giành tình yêu cùng với a di ta, nhưng vì thua cuộc nên đành ôm hận bỏ đi. Rồi vì muốn phục hận, ta tin chắc như thế, mẫu thân người đã mặt dày mặt dạn, nguyện hiến thân cho một lão già vô sinh, mà đáng lẽ mục phải gọi lão là bá bá hoặc cao hơn thế nữa. Chủ ý của mục là dùng thuật chài mồi để thu thập càng nhiều bí kíp tuyệt học càng

tốt. Do vậy mục nào có ngại chài môi cả lão tặc tăng Hội Chuyển Pháp Vương vốn là kẻ tử thù của bốn cung, cũng là nơi xuất thân của mục, người hiểu rồi chứ?

Diễn Hồ choáng váng:

- Người muốn ám chỉ Thủy Phương Cung? Mẫu thân ta là người có xuất xứ từ Thủy Phương Cung?

Thạch Yến bật cười:

- Dù sao người cũng là kẻ sắp chết, ta có cho người biết cũng chẳng hại gì. Không sai bốn cung chính là Thủy Phương Cung và Cung Chủ chính là mẫu thân của Bách Lý Hoàng. Là người người đã gặp, hiện chấp chưởng Thủy Trung Tiên Bồng Nhược Trang. Còn mẫu thân người, hừ mục chỉ là một trong Tứ thị tỳ trước kia của Tiên Cung Chủ bốn Cung, phụ thân của Bách Lý Hoàng. Mục đã được Cung Chủ bốn Cung lúc đó sủng ái, vậy là mục nghĩ mục có quyền trên cả Cung Chủ phụ nhân. Và hậu quả là mục đã phải ôm hận bỏ đi như vừa rồi ta đã nói. Người rõ chưa?

Diễn Hồ bàng hoàng:

- Gia mẫu đã được Tiên Cung Chủ sủng ái? Nghĩa là thế nào?

Thạch Yến cười nhiều hơn:

- Ấy! Người đừng ngộ nhận và nghĩ người là cốt nhục gia mẫu thân người và Tiên Cung Chủ bốn Cung nha. Vì sủng ái thì có sủng ái, nhưng mẫu thân người vẫn chưa thất thân với Tiên Cung Chủ. Bất quá chỉ là để phòng ngừa trước, mẫu thân Bách Lý Hoàng đã tiên hạ thủ và cường, đâu thể để tiện nhân Nghiêm Tuyết Hoa có cơ hội lên mặt và đòi chia sẻ quyền hành như một Cung Chủ phụ nhân thực thụ.

“Ha... ha...”

Diễn Hồ đã bắt đầu nhìn rõ nhân dạng của Thạch Yến qua gương mặt đang sưng húp:

- Vậy từ đâu người biết mẫu thân ta là Nghiêm Tuyết Hoa để vừa gặp lại liền trút hận, bằng cách hủy diệt toàn bộ chân nguyên nội lực của ta?

Thạch Yến bĩu môi:

- Người không hiểu thật sao? Chúng tao người không hề thông tuệ như bấy lâu nay ta vẫn nghĩ. Vì về mẫu thân người làm sao ta biết nếu như không phải chính người đã tiết lộ cho mục Đoàn Mộc Huyền tố tường thân thế lai lịch thật của người? Còn việc phá hủy nội lực của người, hừ, ta đâu thể làm khác một khi đó biết người luyện theo công phu của kẻ thù Hồng Y Tăng Lạt Ma?

Điền Hồ vỗ lễ:

- Nói vậy, Đoàn Mộc Huyền chưởng môn không hề là thượng khách như Bách Lý Hoàng cố tình bịa đặt?

Thạch Yến cười hắc hắc:

- Mụ đó cũng dễ bị lừa như người. Ta chỉ cần vờ gọi mụ là đại tỷ, lập tức mọi sự việc có liên quan đến người đều được mụ thổ lộ. Để sau đó... ha ha... khi biết đã bị lừa, mụ cố phản kháng nhưng vẫn không là đối thủ của ta. Hãy gọi mụ là tù nhân thì đúng hơn.

Điền Hồ nghe lạnh khắp người:

- Kể cả Đoàn Bội Cơ cũng bị người lừa dối?

Thạch Yến vụt cau mặt:

- Một kẻ sắp chết như người còn muốn tìm hiểu để làm gì? Mau nói đi, đâu là địa điểm thật mấu thân người đã tìm thấy kinh văn võ học của Hội Chuyển Pháp Vương?

Điền Hồ vừa lắc đầu liền nghe Thạch Yến nói tiếp:

- Người không muốn nói cũng không sao. Vì lúc này bốn Cung đã có thừa bản lãnh để tái xuất giang hồ, xưng bá võ lâm. Dù có gặp địch nhân lão tặc tăng Pháp Vương Hội Chuyển bốn Cung vẫn đủ lực lấy mạng lão, đòi lại sự công bằng trước kia lão đã vay. Đưa hắn đi!

Theo mệnh lệnh của Thạch Yến, hai nhân vật đồng sự lập tức tiến đến và xốc nách Điền Hồ dẫn đi. Vẫn là cỗ xe mà từng được dùng để thuyền chuyển Điền Hồ.

Và Điền Hồ biết bản thân thế nào cũng được đưa trở lại nơi đã xuất phát, là Thủy Trung Tiên Bồng Nhược Trang.

Cỗ xe mã đang đi, chợt có tiếng quát ngăn lại:

- Hãy dừng lại!

Có tiếng Thạch Yến quát hỏi:

- Chư vị là ai? Sao vô duyên vô cớ ngăn đường cản lối ba người tiểu nữ nguyên là môn hạ Thanh Thành phái? Và tại sao chư vị không dám để lộ diện mạo thật?

Lập tức có tràng cười vang lên:

- Cô nương định lừa cả bản thân mình nữa sao? Và nếu mọi hành tung của cô nương đều quang minh lỗi lạc ắt sẽ không có hành vi ngăn đường cản lối này của bọn lão phu. Nhưng chỉ tiếc sự thật lại không phải như vậy. Ha... ha...

Thanh âm của Thạch Yến cứ oang oang, như thể câu nói kia đã thật sự xúc phạm đến ả:

- Theo sự thể trước mặt mà nói, chư vị đến diện mạo cũng không bộc lộ, vậy thì ai trong chúng ta mới có hành tung không quang minh lỗi lạc?

Nhân vật vừa cười liền trầm giọng quát:

- Muốn bọn ta bộc lộ chân diện cũng không khó. Trừ phi cô nương thừa nhận bản thân chính là người có xuất xứ từ Thủy Phương Cung.

Điền Hồ giật mình. Và ở bên ngoài cỗ xe có lẽ Thạch Yến cũng đang giật mình tương tự.

Ả kêu thảng thốt như thể ả vừa chịu một nỗi oan tày đình:

- Thủy Phương Cung? Từ lúc nào người của Thanh Thành phái bị đổi thành Thủy Phương Cung như tôn giá vừa nói? Và giả như có việc như thế đi nữa, sao một nhị đồ đệ của phái Thanh Thành là tiểu nữ lại chẳng được tổ tông?

Giọng kia bảo:

- Cô nương vẫn luôn miệng bảo bản thân là người của phái Thanh Thành. Vậy nói đi, tung tích thật sự của lệnh sư Đoàn Quan Sơn lúc này ra sao?

Thạch Yến ngậm ngùi, hay là qua giọng nói của ả lúc này, Điền Hồ nghĩ là ả cần phải tỏ ra như vậy:

- Dù chưa biết chư vị thật sự là những ai. nhưng vì không muốn giữa tiểu nữ và chư vị cứ tiếp tục xảy ra ngộ nhận, tiểu nữ đành phải nói. Đó là gia sư và nhiều sư huynh đệ đồng môn của tiểu nữ đã bị gian nhân hãm hại.

Thanh âm kia âm ừ:

- Chuyện xảy ra thế nào?

Thạch Yến bảo:

- Sự thể như thế nào kỳ thực bọn tiểu nữ vẫn đang chú tâm dò xét. Chỉ biết thảm trạng đã xảy đến cho phái Thanh Thành, khiến tệt phái đang như quần long vô thủ. Hiện mộ huyết của gia sư và tam sư huynh đệ đồng môn của tiểu nữ vẫn đang yên vị ở ngay hậu sơn tệt phái. Chư vị sao không thử đến một lần, ít là thấp một nén hương an ủi vong linh người đã khuất?

- Chuyện đó bọn lão phu sẽ làm, nhưng không phải ngay bây giờ. Vì có chuyện hệ trọng khác, buộc bọn lão phu phải tạm thời gác lại những nghĩa cử cần phải có giữa đồng đạo giang hồ đối với nhau.

Thạch Yến lập tức hỏi:

- Có thể cho tiểu nữ biết đó là những việc gì không?

- Đương nhiên. Giá như sự đồng hành của hai nhân vật cao thủ đây. Liệu cô nương có thể cho biết họ có lai lịch như thế nào không?

Thạch Yến lập tức có phản ứng.

- Không lẽ chuyện hệ trọng của chư vị chỉ là muốn dò xét nội tình của bốn phái Thanh Thành? Tiểu nữ xin mạo muội hỏi...

Lời của Thạch Yến bị cắt đứt:

- Để cô nương hiểu rõ hơn, lão phu không ngại tiết lộ sự thật. Đã có tin Thủy Phương Cung sau nhiều năm thoái ẩn giang hồ đang có dấu hiệu manh nha xuất hiện. Và nếu tin đó là xác đáng thì bọn lão phu biết, lệnh sư Đoàn Quan Sơn là do người của Thủy Phương Cung hạ thủ. Vì thế bất kỳ ở đâu có dấu hiệu đáng ngờ, nhất là những hành tung kỳ lạ gần đây của cô nương, bọn lão phu há có thể bỏ qua. Nào, nói đi, nhị vị cao thủ đây có lai lịch thế nào? Và từ lúc nào biến thành môn hạ Thanh Thành phái?

Thạch Yến đành tìm cơ hoãn binh, hay chí ít là Điền Hồ đang nghĩ về Thạch Yến như thế.

Ả hỏi:

- Đây là lần thứ hai tiểu nữ nghe tôn giá đề cập đến danh xưng này. Dám hỏi, Thủy Phương Cung là...

Giọng kia gay gắt:

- Xin cô nương chớ để phí thời gian. Sư đồ Thanh Thành phái trước sau chỉ có bảy người, năm nam và hai nữ. Nam thì đã chết hết bốn, nghĩa là chỉ còn một. Đủ chứng tỏ nhị vị cao thủ đây tuyệt đối không thể là môn hạ Thanh Thành phái như lời cô nương vừa bịa đặt.

Thạch Yến vẫn cố xoay sở:

- Đúng như tôn giá nhận định, quá thật thực lực của tệt phái lúc này quá mong manh. Vậy sao tôn giá không nghĩ đây là hai nhân vật gần đây tệt phái thu nhận để tăng cường thực lực?

- Ha... ha... Thu nhận thêm môn đồ, nhất là những bậc kỳ tài kiệt kiệt, để mưu cầu báo thù rửa hận, thì đúng là điều nên làm. Nhưng chỉ tiếc, tư cách để thu nhận thêm người, cô nương là người không có đủ tư cách. Và hướng chi, ha... ha... thật khéo làm sao, hai nhân vật cô nương vừa thu nhận lại là hai tên thủy khẩu lừng danh, từng hoành

hành suốt một dãy Trường Giang từ Nam cho đến chí Bắc. Họ mà là môn hạ của phái Thanh Thành ư?

Giọng nói của Thạch Yến chột lộ vẻ hoang mang:

- Trương Tam! Lý Tứ! Nhị vị thật sự từng là thủy khấu vang danh như họ vừa nhận diện ư? Nếu ngay bây giờ nhị vị không có cách minh chứng lai lịch thật, xin thất lễ, Thạch Yến ta cũng thật không dám nhận nhị vị vào hàng môn hạ. Hai kẻ đồng hành cùng Thạch Yến liền lên tiếng, quả quyết họ không phải hạng thủy khấu hay giang tặc như đang bị nghi ngờ:

- Mong Thạch cô nương minh xét, huynh đệ mà có thân thế rất tầm thường, nào dám nhận mình là hạng thủy khấu lừng danh?

Nhưng giọng nghi ngờ vẫn cứ nghi ngờ:

- Nhị vị không phải là Trương Tam hay Lý Tứ. Kỳ thực nhị vị chính là Triệu Uy và Mã Giám, hai tên thủy khấu từng gây bao nỗi kinh hoàng cho những ai vô phúc theo đường thủy lọt vào địa bàn của nhị vị. Lão phu có cách bắt nhị vị bộc lộ thân phận thật. Hãy tiếp một chưởng của lão phu.

Thoạt kỳ, vừa nghe tiếng gió kinh hiển hiện, Điền Hồ biết ngay những nhân vật đó sẽ lâm nguy. Tuy vậy, do mơ hồ nhận biết họ là người của một nhóm tự xưng là Võ Lâm Tam Đầu Lệnh, với chủ trương đối đầu cùng Thủy Phương Cung, mà một trong những nhân vật Lệnh Chủ của Võ Lâm Tam Đầu Lệnh đó lại là thù gia Thượng Quan Du hóa thân, nên Điền Hồ vẫn lặng thinh, không một lần lên tiếng.

Và sự thật quả đúng như Điền Hồ vừa đoán, đã có tiếng Thạch Yến vang lên:

- Sao chưa gì chư vị đã cùng người của tệt phái xuất thủ? Vậy chớ trách tệt phái đắc tội. Hãy động thủ, nào.

Lập tức...

"Ầm... ầm..."

"Bùng..."

Và có hai loạt cười ngạo nghễ vang lên, lúc ở hướng Đông lúc hiển hiện ở hướng Tây:

- Đã biết huynh đệ ta là Triệu Uy - Mã Giám, bọn người thật to gan mới dám mạo phạm hổ oai. Hãy xem đây. Ha... ha...

"Bùng... Bùng..."

Có tiếng chân người bỏ chạy. Di Hoa Tiếp Mộc? Đúng là công phu Di Hoa Tiếp Mộc của Thủy Phương Cung...

Thạch Yên quát lên, như đang bám theo nhân vật bỏ chạy:

- Hay đem điều đó bẩm báo đến Diêm Vương ở Diêm La Phủ!

Thanh âm của Thạch Yến ngay sau đó vẫn tỏ ra thản nhiên:

- Triệu huynh! Mã huynh! Thân thủ lúc này kém thế sao? Liệu có cần Thạch Yến ta tiếp lực?

Hai loạt cười ngạo nghễ lại vang lên:

- Thế Thạch cô nương không muốn lưu chúng lại để dò xét lai lịch ư? Đâu phải huynh đệ ta kém thân thủ? Vì nếu cần... ha... ha... hãy xem bản lĩnh của huynh đệ mõ! Ha... ha...

Thạch Yến vụt thét:

- Chỉ cần lưu lại một người là đủ.

"Ôi!"

- Không...

"Bùng..."

Thanh âm của Triệu Uy vang lên ngay sau đó:

- Sao cô nương không cho lệnh sớm hơn? Tiếc thật! Bằng không, huynh đệ mõ sẽ có dịp cho cô nương mục kích thủ thuật tra khảo cực kỳ lợi hại, từng làm nhiều người thất đảm, chi muốn chết nhưng không được chết.

Thạch Yên lạnh lùng:

- Rồi sẽ đến lúc bản lĩnh đó của nhị vị được bốn cô nương đây cho thực hiện. Hãy xem họ là ai.

Tuần tự có tiếng của Triệu Uy và Mã Giám luân phiên vang lên:

- Tăng nhân Thiếu Lâm phái?

- Đạo nhân phái Võ Đang... có cả mụ sư thái phái Nga Mi nữa!

Thạch Yến bật cười:

- Người của Thất Đại phái? Tốt lắm. Cũng sẽ đến lúc Thất Đại phái được nếm mùi lợi hại của bốn Cung. Hôm nay mừng mấy rồi?

- Mười ngày nữa là đến Tiết Nguyên Tiêu!

Thạch Yến bảo:

- Đây sẽ là cơ hội cho bản Cung gặp gỡ Thất Đại phái. Chúng ta đi thôi. Hừ!

Cỗ xa mã lại lăn bánh và Điền Hồ vẫn không một lần lên tiếng vì đã biết Thạch Yến là hạng nữ nhân có tâm địa độc ác và lạnh lùng như thế nào.

Một lần nữa cỗ xa mã bị ngăn lại, bằng tiếng gọi thật khẩn trương:

- Thạch cô nương! Có phải cô nương là Thạch Yến, nhị đệ tử của Đoàn Quan Sơn chưởng môn?

Điền Hồ kinh tâm, cố kêu lên:

- Nam Cung nhị ca! Nhị ca mau chạy đi. Hãy đến báo với quần hùng, Tiết nguyên Tiêu này...

"Bùng..."

Cánh cửa ở phía sau xe bị một kinh chấn vỡ và Thạch Yến xuất hiện, vừa điếm huyết vừa nhắc Điền Hồ lên.

Cỗ xa mã cũng đã dừng và từ phía sau Nam Cung Phách lao đến:

- Tam đệ...

Thạch Yến đặt một tay lên Bách Hội huyết của Điền Hồ:

- Thật thất lễ, nếu tiểu nữ phải dùng hạ sách này để đối phó với Nam Cung chưởng môn. Dám hỏi, vì lẽ gì Nam Cung Chưởng môn gọi Điền Hồ là tam đệ?

Đã nghe câu hô hoán vừa rồi của Điền Hồ, và bây giờ còn nhìn thấy ánh mắt đầy hàm ý do Điền Hồ đang xạ nhìn, Nam Cung Phách bật cười ha hả:

- Sao cô nương không hỏi chính Điền Hồ câu đó? Vì chẳng phải nhị vị là đồng môn, sư tỷ với sư đệ sao? Thôi, vì là nội tình của quý phái Thanh Thành nên mỗi không tiện xen vào. Xin cáo biệt. Ha... ha...

Thạch Yến nạt lớn:

- Đứng lại! Nam Cung chưởng môn không lo cho sinh mạng tam đệ Điền Hồ sao?

Nam Cung Phách do chưa thật ý bỏ đi nên ung dung hỏi ngược lại:

- Lo ư? Tại sao Nam Cung mà phải lo? Trừ phi cô nương biết rõ giữa lệnh sư đệ và Nam Cung mỗi có quan hệ như thế nào. Nhưng cô nương sẽ không bao giờ biết, đúng thế không? Ha... ha...

Thạch Yến cười lạt:

- Tiểu nữ sẽ biết, và người phải lên tiếng giải thích chính là Nam Cung chưởng môn.

Nam Cung Phách nhường cao một bên mày:

- Cô nương định uy hiếp mỗ là sai rồi. Nếu vẫn chưa tin, được, cô nương thử hạ sát Điền Hồ xem liệu Nam Cung Phách này có phản ứng gì hay không. Hừ!

Thái độ của Nam Cung Phách làm cho Thạch Yến hoang mang. Ắ hất đầu, gọi Mã Giám:

- Phiền Mã huynh hãy thay ta lĩnh giáo tuyệt học của Chưởng môn Không Động phái.

Mã Giám tung người lướt ra, vừa vắn có tiếng Nam Cung Phách vờn cười lên:

- Muốn động thủ ư? Thật hạ ý Nam Cung Phách mỗ. Đờ!

Như đã có chủ ý ngay từ đầu, Nam Cung Phách vừa xuất thủ đã vận dụng tận lực bình sinh.

“Bùng...”

Mã Giám vừa lao ra đã bị chấn kinh bức dội, chao đảo ngã nghiêng và chỉ suýt nữa đã thổ huyết.

Không đợi lệnh, Triệu Uy lao ra:

- Hỗn Nguyên Công của Không Động phái quả danh bất hư truyền. Đến lượt Triệu Uy ta không biết tự lượng sức xin được lĩnh giáo. Đờ!

Chợt đảo mắt liếc nhìn Điền Hồ một thoáng và đủ cho Nam Cung Phách hiểu nếu Triệu Uy không thật sự có thân thủ lợi hại thì gã không hao giờ dám ra tay, nhất là khi đã tận mắt mục kích một chưởng thu ngay kết quả của Nam Cung Phách dành cho đồng bọn gã là Mã Giám. Vậy thì lời hô hoán lúc nãy của Điền Hồ chẳng phải ngẫu nhiên mà có. Và Nam Cung Phách đã có đủ nguyên do khi lần này cùng Triệu Uy đối chiêu.

“Bùng...”

Triệu Uy vẫn là người ra chiêu trước, ngay sau một lần chạm chiêu bình thủ:

- Hãy đỡ!

Như không đoán ra Triệu Uy có công phu nào lợi hại, Nam Cung Phách mạo hiểm quát vang:

- Đờ!

“Ào...”

Nào ngờ ngay khi Nam Cung Phách xuất lực, Triệu Uy chợt cười vang:

- Một chưởng này là Triệu Uy ta đòi nợ thay cho Mã Giám hảo huynh đệ. Đờ!

“Ha... ha...”

Rồi chỉ bằng vài lượt khoa tay đầy biến ảo của Triệu Uy, như Điền Hồ đang nhìn thấy, ngọn chưởng lực của Nam Cung Phách vụt bị chệch hướng, lao qua một bên, để lại toàn bộ môn hộ trống trải cho ngọn kinh lúc nảy của Triệu Uy ập vào người Nam Cung Phách.

Quá đỗi thất sắc, Nam Cung Phách chỉ còn biết hóp người, cong lại và sau đó bật uốn mình lên cao theo tư thế Lý Ngư Đả Đỉnh thật ngoạn mục.

“Vút...”

Có phần bất ngờ vì Nam Cung Phách vẫn còn thời gian và bản lãnh để dùng thân thủ khinh linh này tránh thoát. Triệu Uy vươn người về phía trước thật nhanh, đẩy mạnh thêm ngọn kinh đã lỡ phóng xuất quyết thay Mã Giám đòi lại món nợ một chưởng.

“Vù...”

Đã nhanh nhưng không ngờ Triệu Uy lại nhanh hơn, khiến Nam Cung Phách dù đã tận lực nhưng vẫn bị ngọn kinh của Triệu Uy quật đúng vào hậu tâm.

Đắc ý vì trước sau vẫn đắc thủ, Triệu Uy lướt ngay đến:

- Còn bây giờ thì nạp mạng!

Nào ngờ mọi người cùng nghe Nam Cung Phách cười vang:

- Di Hoa Tiếp Mộc! Thủy Phương Cung! Nam Cung Phách ta đã hiểu ý Điền Hồ huynh đệ muốn ta hành động như thế nào rồi. Yên tâm đi. Ta sẽ không để tam đệ thất vọng đâu! Ha... ha...

Và Nam Cung Phách thần tốc lao biến đi.

“Vút...”

Thạch Yến thất sắc:

- Mã Giám! Hãy mau đưa tiểu tử đi. Để ta và Triệu Uy đuổi theo gã Nam Cung, nhanh nào!

“Vút... Vút...”

- o O o -